

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 701/2024-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **DIAGO SF s.r.o.**, Železničná 7, Brezno, IČO 36 037 443, zastúpenej advokátom Mgr. Henrichom Schindlerom, Skuteckého 33, Banská Bystrica, proti uzneseniu Správneho súdu v Bratislave sp. zn. 4Sf/85/2024 z 11. septembra 2024 takto

rozhodol:

Ústavnú sťažnosť **odmieta**.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 27. novembra 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením správneho súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje, aby ústavný súd napadnuté uznesenie zrušil, vec vrátil správneho súdu na ďalšie konanie a priznal jej náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a napadnutého uznesenia vyplýva, že sťažovateľka podala 12. júna 2024 správneho súdu žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný“) č. 101366913/2024 z 9. mája 2024, ktorým potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Trnava č. 100125660/2024 zo 12. januára 2024, ktorým správca dane určil daň podľa pomôcok v zmysle § 68 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie apríl 2017 tak, že daň vyrubenú daňovým priznaním zvýšil na daň zistenú správcom dane vo vyrubovacom konaní. Spolu s podanou žalobou sťažovateľka navrhla, aby správny súd priznal žalobe odkladný účinok, ktorý odôvodnila tým, že okamžitým výkonom alebo inými právnymi následkami napadnutého rozhodnutia jej preukázateľne hrozí závažná ujma, značná hospodárska a finančná škoda a že priznanie odkladného účinku nie je v rozpore s verejným

záujmom. Zároveň poukázala na ekonomickú situáciu spoločnosti. Okamžitý výkon správnu žalobou napadnutého rozhodnutia v daňovej veci by poškodil výkon jej podnikateľskej činnosti, má vplyv na jej účasť vo verejnom obstarávaní, ohrozuje ju na dôveryhodnosti a platobnej neschopnosti, keďže v dôsledku straty obchodných partnerov by nebola schopná vyplácať mzdy, dane a odvody. K návrhu na priznanie odkladného účinku správnej žalobe pripojila daňové priznanie k dani z príjmov právnickej osoby za rok 2022, účtovnú závierku zostavenú k 31. decembru 2022, kúpnu zmluvu č. 1/2022 z 24. februára 2021 a oznámenie Prezídia Policajného zboru ČVS: PPZ-62/NCK-OFV-ST-2022 z 10. januára 2023 o zaistení pevných diskov sťažovateľky na účely trestného konania.

3. Správny súd napadnutým uznesením návrh na priznanie odkladného účinku správnej žalobe ako nedôvodný zamietol, keďže sťažovateľka neosvedčila splnenie základných zákonom vyžadovaných predpokladov podľa § 185 písm. a) Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“). Správny súd po vyhodnotení jednotlivých sťažovateľkou predložených dôkazov konštatoval, že hodnoverne neosvedčila hrozbu závažnej ujmy v spojení s okamžitým výkonom napadnutého rozhodnutia žalovaného v kontexte jej celkovej majetkovej situácie. Sťažovateľka nepreukázala ani to, že by bolo začaté daňové exekučné konanie, pričom ani prípadné samotné začatie daňového exekučného konania bez toho, aby boli naplnené podmienky ustanovené v § 185 písm. a) SSP, nie je dôvodom priznania odkladného účinku správnej žalobe. Správny súd pripomenul, že dôkazné bremeno znáša výlučne sťažovateľka. Sťažovateľka neosvedčila ani skutočnosť, že priznanie odkladného účinku správnej žalobe nie je v rozpore s verejným záujmom.

II.

Argumentácia sťažovateľky

4. Podstata sťažnostnej argumentácie spočíva v tvrdení sťažovateľky, že napadnuté uznesenie správneho súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď správny súd nesprávne aplikoval § 258 v spojení s § 185 písm. a) SSP. Podľa názoru správneho súdu sťažovateľka hrozbu novej závažnej ujmy nepreukázala žiadnymi dôkazmi. Uvedené tvrdenie je podľa názoru sťažovateľky v rozpore s jej tvrdeniami uvedenými v správnej žalobe, ako aj s obsahom administratívneho spisu. Skutočnosť, že správny súd odmietol odkladný účinok len predmetným konštatovaním, je podľa názoru sťažovateľky v hrubom rozpore so zásadou spravodlivosti a obsahom práva na spravodlivé súdne konanie.

5. Správny súd podľa jej názoru nesprávne vyhodnotil existenciu hroziacej ujmy, ako aj rozpor s verejným poriadkom. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti rekapituluje argumentáciu uvedenú v jej návrhu na priznanie odkladného účinku správnej žalobe. Spochybňuje úvahu správneho súdu o majetkových pomeroch sťažovateľky, keďže mu muselo byť známe, že proti sťažovateľke bolo vykonaných niekoľko desiatok daňových kontrol a dorubená daň v súhrne presahuje milión eur.

6. Podľa názoru sťažovateľky správny súd nepriznanie odkladného účinku správnej žalobe nedostatočne odôvodnil. Zároveň poukázala na neodôvodnené rozdiely v rozhodovacej praxi správneho súdu, ktorý v obdobných právnych veciach založených na totožnom skutkovom základe priznal správnym žalobám odkladný účinok.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdené porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením správneho súdu, ktorým správny súd zamietol návrh sťažovateľky na priznanie odkladného účinku jej správnej žaloby, keďže sťažovateľka je toho názoru, že v danom prípade dostatočne preukázala existenciu dôvodov na priznanie odkladného účinku.

8. V súvislosti s povahou napadnutého uznesenia správneho súdu ústavný súd pripomína, že rozhodnutie o odkladnom účinku správnej žaloby podľa § 185 SSP nie je rozhodnutím vo veci samej a následky z neho plynúce nie sú konečné a nezmeniteľné (III. ÚS 468/2018, I. ÚS 158/2020). Posúdenie splnenia podmienok priznania odkladného účinku správnej žaloby je vecou správneho súdu. K prieskumu splnenia týchto podmienok nie je ústavný súd oprávnený. Môže posúdiť len to, či má rozhodnutie o odkladnom účinku zákonný podklad, či bolo vydané príslušným orgánom a taktiež či nie je prejavom svojvôle, najmä či je náležite odôvodnené (I. ÚS 346/2017). Aj v konaní o priznaní odkladného účinku správnej žalobe musia byť rešpektované minimálne požiadavky zodpovedajúce princípom spravodlivého procesu (I. ÚS 295/2021).

9. Odkladný účinok správnej žaloby upravený v § 184 až § 189 SSP má predbežný, zabezpečovací a dočasný charakter a predstavuje určitý ekvivalent neodkladných a zabezpečovacích opatrení v civilnom sporovom konaní a neodkladných a iných opatrení v civilnom mimosporovom konaní. Žalobca môže podať takýto návrh najskôr so správnu žalobou, či už ako jej súčasť, alebo samostatne a najneskôr do konečného rozhodnutia správneho súdu. Žalobca môže podať nový návrh na priznanie odkladného účinku, ak došlo k zmene pôvodného skutkového alebo právneho stavu.

10. Ústavný súd sa pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zameral na posúdenie, či správny súd v napadnutom uznesení ústavne akceptovateľným spôsobom vysvetlil dôvody zamietnutia návrhu sťažovateľky na priznanie odkladného účinku.

11. Po oboznámení sa s dôvodmi napadnutého uznesenia a po posúdení námietok sťažovateľky ústavný súd zastáva názor, že napadnuté uznesenie správneho súdu je z ústavnoprávneho hľadiska akceptovateľné. Správny súd sa pri rozhodovaní o návrhu sťažovateľky nedopustil svojvôle, pretože vychádzal zo zákonnej úpravy regulujúcej priznanie odkladného účinku správnej žalobe, a v súvislosti s tým sa náležitým spôsobom zaoberal tvrdeniami sťažovateľky o hrozbe vzniku ujmy, ktorú by jej malo napadnuté uznesenie žalovaného spôsobiť, obsiahnutými v jej návrhu. Podľa názoru ústavného súdu napadnuté uznesenie správneho súdu nevybočilo z medzí ústavnosti tak, ako to tvrdí sťažovateľka v ústavnej sťažnosti, pričom správny súd svoje rozhodnutie zároveň dostatočne a ústavne konformne odôvodnil. Správny súd zreteľne ozrejmil, že predpokladom vyhovenia návrhu nie je len tvrdenie, že navrhovateľovi hrozí vznik ujmy a priznanie odkladného účinku nie je v rozpore s verejným záujmom, ale aj jeho riadne preukázanie, pričom potenciálna ujma ani rozpor rozhodnutia žalovaného s osobným záujmom navrhovateľa nepostačujú. Práve to sa sťažovateľke nepodarilo preukázať, a preto jej návrhu správny súd napadnutým uznesením nevyhovel. Sťažovateľka svoj návrh nepodporila dôkazmi na preukázanie svojich obáv,

z ktorých by bolo možné vyvodit', že by okamžitým výkonom alebo inými právnymi následkami rozhodnutia žalovaného hrozila závažná ujma, značná hospodárska škoda či finančná škoda, závažná ujma na životnom prostredí, prípadne iný vážny nenapraviteľný následok a priznanie odkladného účinku nie je v rozpore s verejným záujmom, tak ako to vyžaduje § 185 písm. a) SSP. Správne mu súdu tak nemožno vytknúť, že sa mu sťažovateľkou popísaná ujma spojená s napadnutým uznesením žalovaného javila len ako hypotetická.

12. Ani tvrdenie sťažovateľky o neodôvodnených rozdieloch v rozhodovacej praxi správneho súdu, ktorý v obdobných právnych veciach založených na totožnom skutkovom základe priznal správnym žalobám odkladný účinok, nie je spôsobilé spochybnit' ústavnú udržateľnosť napadnutého uznesenia správneho súdu, ak predchádzajúce žaloby sťažovateľky, ktorými sa domáhala preskúmania zákonnosti iných rozhodnutí žalovaného, správny súd v merite veci zamietol rozsudkami sp. zn. TT-14S/79/2022 z 26. októbra 2023, sp. zn. TT-20S/79/2022 z 15. februára 2024, sp. zn. TT-20S/81/2022 z 15. februára 2024 a inými (I. ÚS 486/2024).

13. Na základe uvedeného ústavný súd považuje záver správneho súdu o nesplnení podmienok na vyhovenie návrhu sťažovateľky na priznanie odkladného účinku správnej žalobe za ústavne akceptovateľný, a tak z ústavného hľadiska nenachádza priestor, aby do tohto hodnotenia správneho súdu akokoľvek zasiahol. Napadnuté uznesenie nevybočilo z medzí ústavnosti a správny súd náležite interpretoval a aplikoval príslušné ustanovenia Správneho súdneho poriadku, pričom svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil.

14. Ústavný súd zároveň poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľke nič nebráni podať opätovný návrh na priznanie odkladného účinku správnej žalobe a relevantne súdu preukázať existenciu takých nespochybniteľných skutočností, ktoré predstavujú reálnu hrozbu závažnej ujmy či iného nenapraviteľného následku, ku ktorým by došlo okamžitým výkonom napadnutého rozhodnutia žalovaného (m. m. I. ÚS 53/2018).

15. Ústavný súd tak zotrváva na právnom názore, ku ktorému dospel v rozhodnutiach o predchádzajúcich ústavných sťažnostiach sťažovateľky v totožných veciach (napr. I. ÚS 401/2024, I. ÚS 486/2024, II. ÚS 287/2024, II. ÚS 463/2024, III. ÚS 231/2024).

16. Vzhľadom na to, že ústavný súd nezistil možnosť porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ústavnú sťažnosť v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

17. Pokiaľ ide o namietané porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, je potrebné uviesť, že právna vec sťažovateľky sa týka rozhodovania správnych orgánov v daňovom konaní. V tomto smere je potrebné odkázať na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), z ktorej vyplýva, že vylučuje aplikáciu čl. 6 ods. 1 dohovoru na veci daňové, argumentujúc, že tvoria súčasť jadra výsad verejnej moci (rozsudok Veľkej komory ESLP z 23. 11. 2006 vo veci Jussila proti Fínsku, č. 73053/01, bod 45, rozsudok Veľkej komory ESLP z 12. 7. 2001 vo veci Ferrazzini proti Taliansku, sťažnosť č. 44759/98, body 24 a 31). Výnimku z tejto zásady ESLP pripúšťa len v takých daňových veciach, kde daňové konanie považuje za konanie trestné.

18. Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že správne orgány vo veci sťažovateľky neuložili sankciu za porušenie právnej (zákonnej) povinnosti. Nie je tak naplnená požiadavka druhého kritéria z troch

v zmysle tzv. Engelovských kritérií, ktorých naplnenie umožňuje charakterizovať vnútroštátne konanie trestného charakteru a konštatovať aplikabilitu čl. 6 ods. 1 dohovoru (IV. ÚS 183/2021). Ústavný súd preto dospel k záveru, že vo veci sťažovateľky nie je aplikovateľný čl. 6 ods. 1 dohovoru.

19. Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky aj vo zvyšnej časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

20. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. decembra 2024

Miloš Maďar
predseda senátu